

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Dukesa a členiek JUDr. Jany Zemaníkovej a Mgr. Ľudmily Kúdelovej v právnej veci žalobcu **Ing. Š. Š.**, podnikateľa podnikajúceho pod obchodným menom Ing. Š. Š. – A., Ž., zastúpeného JUDr. J. H., advokátom, Z., proti žalovaným **1) K. K.**, bývajúcej
vo V., **2) J. R.**, bývajúcej v B., obe zastúpené JUDr. D. L., PhD., advokátkou, B.,
o zaplatenie 24 895,44 eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 1. júna 2010, č. k. 1 Cbod 13/05–Db– 74 a o námietke zaujatosti sudkyne Krajského súdu v Banskej Bystrici, jednomyseľne takto

r o z h o d o l :

Rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť žalovaným na účet ich právneho zástupcu 1 478,99 eur náhrady trov konania.

Konanie o námietke zaujatosti sudkyne JUDr. Drahomíry Dibdiakovej **z a s t a v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou žalobca žiadal zaviazať žalované na zaplatenie náhrady škody vo výške 24 895,44 eur (750 000 Sk) s príslušenstvom a žalobcu zaviazal zaplatiť žalovaným 7 604,42 eur náhrady trov konania. Konanie o zmene žaloby z 24. januára 2005 zastavil.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že predpokladom pre úspešné uplatnenie náhrady škody je preukázanie porušenia právnej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním alebo opomenutím a následkom – škodou. Vzniknutá škoda musí byť spôsobená bez pochybnosti práve porušením právnej povinnosti. Škoda a porušenie právnej povinnosti samé o sebe ešte nezakladajú zodpovednosť za škodu. Príčinná súvislosť musí byť nielen tvrdená, ale aj bezpečne preukázaná, pričom dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno na preukázaní príčinnej súvislosti v civilnom procese zaťažuje v zásade toho účastníka, ktorého tvrdenie má byť preukázané, teda žalobcu. Z vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že tvrdenia žalobcu o vzniku škody porušením žalobcom tvrdených povinností žalovanými sú len hypotetické a z pohľadu uplatnených nárokov nie sú spôsobilé privodiť pre žalobcu priaznivý výsledok sporu.

K časti žaloby vyvodzujúcej zodpovednosť žalovaných z údajného protiprávneho prijatia uznesenia valného zhromaždenia uviedol, že uznesenie prijaté 20. februára 1998 neprijali žalované ako fyzické osoby, ale ho prijalo valné zhromaždenie, t. j. orgán spoločnosti. Domáhať sa prípadnej náhrady škody z neplatného uznesenia, by sa mohol navrhovateľ z titulu protiprávne prijatého uznesenia len ak bol v spore o vyslovenie jeho neplatnosti úspešný. Keďže jeho návrh na vyhlásenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia prijatého dňa 20. februára 1998 bol rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 40 Cb 24/98 zamietnutý, nie je oprávnený domáhať sa náhrady škody z tohto titulu, pretože súd v inom konaní nesmie platnosť uznesenia valného zhromaždenia posudzovať, a to ani ako predbežnú otázku. Odúčtovanie sumy 750 000 Sk ako úveru poskytnutého navrhovateľom spoločnosti B., s. r. o. nie je žiadnym porušením povinností žalovaných ako fyzických osôb, a to o to skôr, že rozhodnutie o odúčtovaní tejto sumy odsúhlasilo valné zhromaždenie. Samotné odúčtovanie sumy bolo urobené na základe rozhodnutia valného zhromaždenia. Navyše samotný úkon odúčtovania pôžičky nemôže mať na existenciu uplatneného nároku navrhovateľom žiaden vplyv, pretože pokiaľ by jeho

nárok reálne existoval, mal by naň navrhovateľ právo bez ohľadu nato, či bola jeho pohľadávka odúčtovaná alebo nie, pretože sa jedná len o účtovnú operáciu.

K tvrdeniu o ďalších protiprávných konaniach žalovaných, ktoré mali spôsobiť škodu uviedol, že porušenie zákazu konkurencie, predaj nosníc pod cenu, predaj technologického zariadenia spoločnosti, predaj vajec, výber peňazí v hotovosti žalovanými, odpísanie krmív, fingované služby a zvýhodnenie žalovanej 1) pred žalobcom, a to ako konateľov a spoločníkov sú povinnosti, za prípadné porušenie ktorých zodpovedajú konatelia podľa § 135 Obch. zák. priamo spoločnosti, nie však žalobcovi, ktorý bol tiež spoločníkom tej istej spoločnosti. Nie sú ani takými konaniami, ktorými by bola žalobcovi, či už priamo alebo nepriamo spôsobená akákoľvek škoda. Konaním sa síce mohol znížiť majetok spoločnosti, avšak nie majetok žalobcu. V konaní ani nebolo preukázané, že vytýkaným konaním skutočne škoda vznikla a že sa majetok (zrejme spoločnosti) skutočne v dôsledku konania žalovaných znížil. Svedčí o tom aj rozsudok Okresného súdu vo Zvolene, ktorým bola žaloba žalobcu zamietnutá, pretože predaj nosníc bol platným úkonom so všetkými účinkami voči kupujúcemu.

K tvrdeniu o nepodaní návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok spoločnosti B., s. r. o., hoci spoločnosť bola od 1. januára 1999 predĺžená (§ 66g zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, ďalej len ZKV), čím spôsobili, že v spoločnosti nezostal žiaden majetok na uspokojenie pohľadávky žalobcu, súd uviedol, že za nepodanie návrhu nenesú zodpovednosť žalovaní. Ak mal žalobca proti spoločnosti pohľadávku už v roku 1997, nič mu nebránilo aby podal návrh na vyhlásenie konkurzu už v čase, keď úverovú zmluvu 25. októbra 1998 vypovedal, prípadne aj skôr, už vtedy keď uplatnil právo na vyslovenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia 1. júla 1998. Mohol tak urobiť aj bezprostredne potom, ako ho spoločnosť vyzvala na preukázanie reálneho poskytnutia žalovanej čiastky do majetku spoločnosti na valnom zhromaždení konanom 2. a 20. februára 1998 o to skôr, keď tvrdil, že spoločnosť mala viacej veriteľov a bola v úpadku. Okrem toho bolo preukázané, že spoločnosť v žalobcom označenom čase od 1. januára do 7. septembra 1999 nebola predĺžená, pretože mala pohľadávky voči tretím osobám, ktoré prevyšovali pohľadávku žalobcu. Za porušenie povinností žalovaných nemožno považovať ani predaj ich obchodných podielov. Bolo to ich právo a nemohlo to spôsobiť žalobcovi škodu.

Žalobca má vykonateľné rozhodnutie súdu, ktorým mu bola spoločnosť B., s. r. o., na základe uznania, zaviazaná zaplatiť 750 000 Sk. Poskytnutie peňazí preukazoval v konaní tými istými pokladničnými dokladmi (na 650 000 Sk a 100 000 Sk), ktoré predložil aj v tomto konaní. Nepreukázal, že by viedol exekučné konanie na uspokojenie uvedenej čiastky a že ju nemohol vymôcť len preto, že spoločnosť nemala majetok. Spoločnosť napokon stále existuje a žalobca má proti nej exekučný titul. Žalobca v konaní nepreukázal, vznik škody ale ani príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovaných a vznikom škody.

Podľa súdu prvého stupňa žalobe nebolo možné vyhovieť ani pre premlčanie pohľadávky na základe žalovanými vznesenej námietky. Aj keď sa žalobca v trestnom konaní vedenom proti žalovaným pod č. k. ČVS:OUJP 740-10-BB-99 dňa 7. augusta 2002 a ČVS:OUJP 858-10-BB-2002 dňa 16. decembra 2004 pripojil s nárokom na náhradu škody, v dôsledku toho, že trestné konanie bolo zastavené, nie je možné s poukazom na § 405 Obch. zák., rozhodnutiu ktorým nebolo rozhodnuté vo veci samej priznať účinky prerušenia plynutia premlčacej lehoty tak, ako to žalobca tvrdí. V uvedenej súvislosti súd poukázal na § 402 Obch. zák., podľa ktorého prestane plynúť premlčacia lehota vtedy, keď veriteľ za účelom uspokojenia alebo určenia svojho práva urobí akýkoľvek právny úkon, ktorý sa považuje za začatie súdneho konania alebo za uplatnenie práva v už začatom konaní. Konanie je začaté dňom, kedy došiel súdu návrh na jeho začatie. Zastavenie behu premlčacej lehoty spočíva vtom, že v priebehu súdneho konania premlčacia lehota neplynie. Na plynutie premlčacej lehoty však má vplyv skutočnosť, že v súdnom konaní nebolo rozhodnuté vo veci samej, t. j. keď nebolo o uplatnenom práve rozhodnuté vôbec. V takom prípade platí, že premlčacia lehota neprestala vôbec bežať. Keďže v oboch trestných konaniach, v ktorých si žalobca právo na náhradu škody uplatnil, v dôsledku toho, že konanie o jeho návrhoch bolo zastavené, premlčacia lehota neprestala plynúť, ale pokračovala ďalej. Z tohto dôvodu bolo potrebné námietky žalovaných o premlčaní akceptovať, a to o to skôr, že aj v trestných konaniach navrhovateľ uplatnil právo na náhradu škody po uplynutí premlčacej lehoty a žalobu a zamietnuť nielen pre nepreukázanie základu a výšky uplatneného nároku, ale aj z dôvodu premlčania.

Súd prvého stupňa nesúhlasí ani s tvrdením žalobcu, že o nemajetnosti spoločnosti sa dozvedel až po právoplatnosti rozhodnutia okresného súdu a až po tomto dátume mu vzniklo právo na uplatnenie náhrady škody voči žalovaným, pretože podľa § 398 Obch. zák. plynie lehota na uplatnenie práva titulom náhrady škody od okamihu, kedy

sa poškodený mohol prvý krát dozvedieť o tom, že mu škoda vznikla a kto za škodu zodpovedá, a nie kedy sa právo mohlo vykonať prvý krát. Pre uplatnenie práva na náhradu škody platí všeobecná úprava premlčacej doby stanovená v § 397 Obch. zák., ktorá je 4 roky. Preto žalobca právo na náhradu škody mohol uplatniť na súde prvý krát 1. apríla 1998, kedy prevzal zápisnicu z valného zhromaždenia a v nej obsiahnuté uznesenie o odúčtovaní nim poskytnutej sumy 750 000 Sk. Táto skutočnosť vyplýva z rozsudku č. k. 64 Cb 64/99 a medzi účastníkmi nebola sporná. Doklady, ktoré predložil žalobca o poskytnutí sumy 750 000 Sk boli sfalšované a úverová zmluva nebola schválená valným zhromaždením, čo potvrdil v trestných konaniach vo svojich výpovediach žalobca aj Ing. B.. Žalobca podal návrh v tomto konaní na súd dňa 22. mája 2002, teda po uplynutí štvorročnej premlčacej lehoty.

Proti rozsudku podal odvolanie žalobca.

V odvolaní a v jeho doplnení uviedol, že súd prvého stupňa vo veci vykonal pomerne rozsiahle dokazovanie, vyvodil však z neho nesprávne právne závery. Nárok opiera o právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Banskej Bystrici z 26. februára 2002, č. k. 64 Cb 1999 – 180, ktorým bola spoločnosť B., s. r. o. zaviazaná zaplatiť mu 750 000 Sk s príslušenstvom a nahradiť mu trovy konania. Uplatňovaná škoda sa neodvíja od vyplatenia tejto sumy ako pôžičky, ale má podklad v uvedenom právoplatnom a vykonateľnom rozsudku, ktorý je pre súd záväzný. K spôsobeniu škody nedošlo 20. februára 1998, ale až 30. júna 1999, kedy žalované miesto podania návrhu na vyhlásenie konkurzu vytunelovali podnik. Škodu mohol uplatniť až po vykonateľnosti rozsudku (30. apríla 2002). Žaloba bola podaná na súd 22. mája 2002, nárok preto nemôže byť premlčaný. Žalované mu spôsobili škodu tým, že priviedli spoločnosť do krachu, čím sa stal akýkoľvek spôsob uspokojenia jeho pohľadávky bezvýsledný, čo preukázal okrem iného začatými exekučnými konaniami iných veriteľov proti spoločnosti, ktorých výsledok bol nulový. V konaní preukázal naplnenie všetkých znakov zodpovednostného vzťahu voči žalovaným podľa ZKV a Obč. zák. a Obch. zák. Záver súdu z hodnotenia dôkazov je nepresvedčivý. Súd predovšetkým negoval spomenutý právoplatný rozsudok a posudzoval vec, ktorá už bola rozhodnutá. Nesprávny bol aj jeho postup, keď z účtovných dokladov konštatuje pohľadávky spoločnosti, hoci na to nie je odborne povolaný. Nevyhovel návrhu žalobcu na vykonanie znaleckého dokazovania s odôvodnením, že pohľadávka je premlčaná a znalecké dokazovanie by len spôsobilo vyššie náklady sporu. Možné premlčanie však nemôže ospravedlniť nevykonanie dôkazu. Pri hodnotení dôkazov súd nesprávne uprednostnil

nepodložené tvrdenia právnej zástupkyne žalovaných pred účtovnými dokladmi. Pokiaľ sa súd v odôvodnení rozsudku odvoláva na zamietnutie návrhu na vyhlásenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia upozorňuje nato, že návrh nebol zamietnutý z vecných dôvodov ale len pre oneskorené uplatnenie (zmeškanie lehoty na podanie návrhu).

Podľa odvolateľa súd prvého stupňa v rozsudku nevysvetlil prečo neuviedol dôkaz rozhodnutie Okresného súdu v Banskej Bystrici o zastavení exekúcie pre nemajetnosť, zoznam neúspešne vedených exekúcií proti spoločnosti B., s. r. o, a prečo súvaha spoločnosti B., s. r. o., podľa ktorej spoločnosť neustále zvyšovala svoju zadlženosť nebola dostatočným dôkazom o jej predlžení. Nesprávne posúdil otázku možnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu, pretože návrh môže podať len veriteľ s judiciálnou pohľadávkou. Keďže spoločnosť v roku 2001 nevykazovala žiadnu činnosť a nemala žiaden majetok bolo zbytočné aby podal návrh na konkurz alebo exekúciu. Neuviedol tiež prečo hodnotenie nosníc znalcom Ing. O., v ktorom zdokladoval trhovú cenu nosníc nebolo dostatočným dôkazom, že žalované ho poškodilo. V dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci súd nevykonal ďalšie dôkazy, čím mu odňal možnosť konať pred súdom.

Súd nesprávne posúdil otázku vzniku škody. Štyria predchádzajúci sudcovia konajúci vo veci nemali pochybnosti o jeho škode. Piaty sudca v priebehu konania tiež nespochybnil vznik škody. Ak by tak urobil, navrhol by ďalšie dôkazy, napríklad výsluch súdneho exekútora JUDr. B., ktorý pre nemajetnosť spoločnosti B., s. r. o, nevedel uspokojiť žiadnu pohľadávkou proti nej.

Na strane 28 súd uviedol nepravdivé tvrdenie, že žalobcom predložené doklady o požičaní 750 000 Sk boli sfaľované, čo potvrdil on aj Ing. B. vo svojich výpovediach v trestných konania. Takéto tvrdenie jeho výpoveď neobsahuje a je hrubým zásahom do žalobcovej občianskej cti a dobrej povesti. Vo veci rozhodol zaujatý sudca o čom svedčí jeho námietka zaujatosti i obsah samotného rozsudku, ktoré je v rozpore s obsahom spisu. Z uvedeného dôvodu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalované vo vyjadrení k odvolaniu žiadali napadnutý rozsudok potvrdiť. Uviedli, že pokiaľ žalobca poukazuje na rozsudok Okresného súdu v Banskej Bystrici č. k. 64 Cb 64/1999, ktorým preukazuje že škoda mu vznikla jeho právoplatnosťou, je to zmena v tvrdení žalobcu. Žalobca ničím nepreukázal škodnú udalosť ani príčinnú

súvislosť s konaním žalobkýň, ktoré v čase vydania rozsudku neboli konateľkami spoločnosti. Ďalšie skutočnosti, ktoré žalobca uvádza v odvolaní sú len neodborným subjektívnym pohľadom, ktorý nezohľadňuje jednotlivé časové obdobia v živote spoločnosti, jej dynamiku a zmeny v osobách spoločníkov a konateľov, preto nemožno viniť žalované za celý život spoločnosti, najmä keď aj žalovaný vo firme pôsobil. Dôkazy, ktoré žalobca v súčasnosti produkuje sú nim vyrobené súvahy. Žalobca si zadovážil účtovníctvo spoločnosti v elektronickej podobe, ktoré teraz prispôbuje svojim tvrdeniam.

Odvolačný súd na prejednanie odvolania podľa § 214 ods. 1 písm. a) O. s. p. nariadil pojednávanie, na ktorom doplnil dokazovanie. Dokazovanie doplnil (zopakoval) z dôvodu, že súd prvého stupňa pri rozhodovaní vychádzal aj z obsahu vyšetrovacích spisov, ktorých fotokópie sú založené v spise. Zo spisu sa však nedá zistiť, či uvedené listinné dôkazy procesne správnym postupom skutočne vykonal. Po zhodnotení doplneného dokazovania spolu s dôkazmi vykonanými súdom prvého stupňa dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Žalobca zodpovednosť žalovaných za škodu, ktorá mu mala vzniknúť vyvodzuje z troch rôznych, postupne po sebe nasledujúcich protiprávnych konaní žalovaných, z ktorých každé má samostatný skutkový dej a tvorí samostatnú škodovú udalosť. Nejde len o súbeh rôznych právnych dôvodov toho istého konania, ale tri rôzne konania, z ktorých každé má byť skutkovým základom zodpovednostného vzťahu (jednou z jeho zložiek).

Prvým skutkom, z ktorého uplatňuje škodu v pôvodnom znení žaloby je skutočnosť, že ako spoločníčky spoločnosti B–., s. r. o. (ďalej len spoločnosť) 20. februára 1998 prijali protizákonné uznesenie, ktorým rozhodli, že pôžičku žalobcu vo výške 750 000 Sk bez náhrady odúčtujú. Následne malo dôjsť k sprenevere tým, že:

- a)** pôžička bola znížená o čiastku 250 000 Sk, ktorá bola 31. januára 1998 bez jeho vedomia vyplatená na jeho meno,
- b)** 28. februára 1998 bola rovnako na jeho meno bez jeho vedomia na úkor jeho pôžičky vyplatená čiastka 39 895 Sk,
- c)** 30. apríla 1998 bola z pôžičky žalobcu uhradená neexistujúca pohľadávka voči žalobcovi (zrejme bola proti pohľadávke žalobcu započítaná pohľadávka spoločnosti proti žalobcovi),
- d)** 30. apríla 1999, bola z pôžičky zaplatená pohľadávka proti Ing. B.,
- e)** 30. júna 1999 bola pôžička vo výške 191 895 Sk protiprávne preúčtovaná do výnosov spoločnosti.

Zo žalobcom takto popísaného konania žalovaných mu mala vzniknúť škoda, za ktorú žalované zodpovedajú podľa § 420 ods. 1 Obč. zák.

Odvolaací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že z uvedeného konania žalovaných nevnikla žalobcovi škoda a ani vzniknúť nemohla. Ak mal žalobca voči spoločnosti pohľadávku, rozhodnutie valného zhromaždenia o jej odúčtovaní bez náhrady na jej existenciu nemá žiaden vplyv. Rozhodnutie valného zhromaždenia o odúčtovaní pohľadávky žalobcu je len vyjadrením stanoviska spoločnosti, že pohľadávku žalobcu neuznáva a nemieni ju plniť. Nemenia na tom nič ani skutočnosti uvedené pod a) až d). Všetky sú svojou povahou len účtovnými operáciami, z ktorých niektoré boli zrejme čiastočne dôvodmi pre ktoré žalovaný nepovažoval žalobcom uplatňovanú pohľadávku za pravú (odôvodňovali obranu, že pohľadávka zanikla plnením a započítaním) a niektoré sú dôsledok tohto stanoviska, ktorého cieľom bolo podľa žalovaných usporiadanie nejasností v účtovníctve. Postavenie žalobcu sa prijatím uznesenia v ničom nezmenilo. Mal pohľadávku, ktorú dlžník odmietal dobrovoľne splniť, pretože ju neuznáva. Bez ohľadu nato, či to bolo deklarované uznesením spoločnosti, alebo len prostým odmietnutím plnenia, žalobca mohol pohľadávku uplatňovať na súde, čo napokon aj urobil. Bez významu pre existenciu pohľadávky bola aj otázka, či uznesenie valného zhromaždenia bolo platné alebo neplatné. Preto je bez významu skutočnosť, že Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 3. septembra 1998 pod sp. zn. 40 Cb 24/98 zamietol žalobu žalobcu o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia spoločnosti z 20. februára 1998. V konaní vedenom na Okresnom súde v Banskej Bystrici súd rozsudkom zo 16. februára 2002 č. k. 64 Cb 64/1999 – 180 právoplatným 24. apríla 2002 žalobe vyhovel a spoločnosť zaviazal zaplatiť mu 750 000 Sk s 25 % úrokmi z omeškania a nahradiť mu trovy konania. Rozhodol tak rozsudkom na základe uznania (§ 153a ods. 1 O. s. p.) potom, ako vtedajší konateľ spoločnosti pohľadávku uznal.

Druhým skutkom z ktorého žalobca uplatňoval proti žalovaným náhradu škody je konanie žalovaných, ktoré malo spoločnosť zbaviť majetku a tým spôsobiť, že žalobca nemohol uspokojiť svoju pohľadávku proti spoločnosti, ktorá mu bola priznaná právoplatným rozsudkom zo 16. februára 2002 č. k. 64 Cb 64/1999 – 180. Konanie žalovanej 2) spočíva v tom, že ako konateľka spoločnosti predávala svojej firme vajíčka za zníženú cenu a spôsobila tak spoločnosti škodu 998 550 Sk. Žalovaná 1) ako konateľka predala 30. júna 1999 nosnice (výrobný program spoločnosti) spoločnosti H., s. r. o., za 2 465 946

Sk, hoci ich trhová cena bola 5 966 437 Sk, okrem toho kupujúcemu neboli fakturované vajcia v hodnote 1 268 118,60 Sk, rovnako mu neboli fakturované kŕmne zmesi kúpené v deň predaja a technologiu, ktorá bola dodaná dva dni pred predajom. Žalovaná 1) v deň predaja svojho obchodného podielu firme R., s. r. o., jej poskytla preddavok vo výške 225 000 Sk na fiktívne služby. Obidve žalované, ako konateľky uvedeným konaním priviedli spoločnosť do straty a zmarili tým splnenie pohľadávky žalobcu.

Podľa rozsudku súd pohľadávku 750 000 Sk žalobcovi priznal z titulu vrátenia úveru (zmluva o úvere je v prejednávanej veci založená v spise na . 1. 158). Išlo teda o záväzok z obchodnopravneho vztahu podľa § 261 ods. 3 písm. d) Obch. zák. Obchodný charakter však nemá právo (pohľadávka), ktoré je predmetom prejednávanej veci. Predmetom konania nie je pohľadávka priznaná súdom, ktorú navyše žalobca nemal proti žalovaným a rozsudok súdu odsudzuje na plnenie spoločnosť a nie žalované. Predmetom konania je nahrada škody, ktorá mala žalobcovi vzniknut ako dôsledok protipravneho konania žalovaných, ktorého dôsledkom bolo zmarenie možnosti uspokojenia žalobcovej súdom priznanej pohľadávky voči spoločnosti. Tvrdený záväzok nie je záväzkom zo vztahu, z ktorého vznikol súdom priznaný záväzok, ale záväzok nový, ktorý vznikol zo zodpovednostného vztahu. Žalobca so žalovanými nie je vo vztahu spoločníka k spoločnosti. Medzi nim a žalovanými síce bol vztah spoločníkov, ale nim uplatňované právo na nahradu škody nevzniklo zo vztahu týkajúceho sa účasti na spoločnosti (§ 261 ods. 3 písm. a Obch. zák.). Ide o situaciu, ktorá môže vzniknut medzi ktorymkoľvek veriteľom a jeho dlžníkom, ktorý zmaril uspokojenie záväzku smerujúceho proti nemu, bez ohľadu na charakter pôvodného vztahu a status jeho ucastnikov. Žalobcom uplatňovaná pohľadávka zo zodpovednosti za sposobenu škodu nevznikla s obchodného záväzkového vztahu ale zo vztahu, ktorý má obcianskopravny charakter. Odvolaci súd preto na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že premlčanie uplatneneho práva sa spravuje Ob. zák. Napokon aj žalobca v žalobe kvalifikoval zodpovednosť žalovaných odkazom na § 420 Ob. zák. a pri argumentácii prečo pohľadávka nie je premlčaná, poukazoval na § 102 Ob. zák. (vo vyjadrení z 2. marca 2004 na . 1. 53).

Občiansky zákonník v § 106 ods. 1 stanovuje na premlčanie práva na nahradu škody dvojročnú subjektívnu premlcaciu dobu, ktorá zacina plynut odo dňa keď sa poškodený dozvie o skode a o tom, kto za nú zodpovedá.

Odvolaací súd nesúhlasí z tvrdením žalobcu, že premlčacia lehota začala plynúť až právoplatnosťou rozsudku, ktorým mu bola súdom priznaná čiastka 750 000 Sk. Škoda spočívala v tom, že stratou majetku spoločnosti zanikala možnosť uspokojenia pohľadávky žalobcu. Škoda, ktorá mala žalobcovi vzniknúť konaním žalovaných, vznikala dokonaním každého z vytýkaných skutkov, bez ohľadu nato kedy mu bola čiastka priznaná. Ako bolo už uvedené právo, ktoré žalobcovi priznal súd a právo na náhradu škody sú dve rôzne práva. Ani možnosť uplatniť právo na náhradu škody proti žalovaným nezávisela na tom, či a kedy súd o pohľadávke rozhodol. Pohľadávka žalobcu na splatenie úveru nevnikla rozhodnutím súdu, tú mal nezávisle na ňom. Rozhodnutie súdu vo vzťahu k jej existencii nemá konštitutívny, ale len deklaratórny účinok. Škodná udalosť (strata majetku spoločnosti a tým vzniknutá nemožnosť uspokojenia pohľadávky),by bol dokonaná a žalobca mohol uplatniť náhradu škody i keby právo na vrátenie 750 000 Sk vôbec na súde neuplatnil. V takom prípade, by súd otázku existencie pohľadávky riešil ako otázku predbežnú.

Škodná udalosť vznikla, resp. bola dovŕšená najneskôr dňom, kedy žalované prestali byť spoločníckami resp. dňom, ku ktorému podľa zmlúv o prevode svoje obchodné podiely previedli. Podľa zápisov v obchodnom registri bola žalovaná 1) spoločníčkou spoločnosti do 7. septembra 1999 a žalovaná 2) do 30. mája 2009. Po 7. septembri 1999 už z konaní žiadnej zo žalovaných ďalšia škoda nemohla vzniknúť. Najneskôr uvedeným dňom preto začala plynúť objektívna premlčacia lehota. Subjektívna lehota na uplatnenie náhrady škody začala plynúť dňom, ktorým sa žalobca dozvedel o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Žalobca 22. septembra 1999 podal na Okresnú prokuratúru vo Veľkom Krtíši oznámenie o podozrení zo spáchania trestného činu (fotokópiu oznámenia založil do spisu žalobca 6. apríla 2005 a v spise je založené ako č. l. 171 p. v.). Oznámenie obsahuje popis skutkov, ktoré mali viesť k strate majetku spoločnosti a tým k jeho poškodeniu ako veriteľa, ako aj označenie oboch žalovaných. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca najneskôr v deň podania uvedeného oznámenia vedel o škode a kto ju spôsobil. Od 22. septembra 1999 začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba, ktorá uplynula dňom 22. septembra 2001. Žaloba bola na súd podaná 22. mája 2002, teda po uplynutí premlčacej lehoty.

Spočívanie premlčacej doby podľa § 112 OZ vyvoláva nielen uplatnenie pohľadávky na súde, ale aj jej uplatnenie u iného príslušného orgánu. Uvedené účinky má preto aj uplatnenie pohľadávky pred príslušnými orgánmi trestného konania v tzv. adhéznom konaní. Z obsahu spisu vyplýva, že v súvislosti s uvedenými skutkami sa na podnet žalobcu

viedli dve trestné stíhania. Uznesením Okresného úradu vyšetrovania PZ SR v Banskej Bystrici ČVS: OÚV-740/10-BB-1999 z 1. marca 2002 bolo začaté trestné stíhanie proti neznámemu páchatelovi pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 3, písm. d) Tr. zák. Predmetom bol skutok – odúčtovanie (pôžičky) žalobcu. Trestné stíhanie v uvedenej veci bolo 8. novembra 2002 zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom.

Uznesením rovnakého orgánu z 9. januára 2003 ČVS: OÚV-858/10-BB-1999 bolo začaté trestné stíhanie proti nezisteným zástupcom pre trestný čin poškodzovania veriteľ podľa § 256 ods. 1 písm. a) ods. 4 Tr. zák. Podľa uznesenia trestné stíhanie začalo na základe trestných oznámení žalobcu zo 16. augusta 2002, 16. septembra 2002 a 1. decembra 2002. Predmetom bol skutok – predaj výrobného programu – nosníc. Trestné stíhanie v uvedenej veci bolo 12. októbra 2007 zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom.

Žalobca o dobe kedy škodu uplatnil, v priebehu konania uvádzal rôzne údaje. Na pojednávaní súdu prvého stupňa 23. marca 2005 uviedol (jeho zástupca), že žalobca podal dva podnety na začatie trestného konania voči žalovaným. Jeden sa týkal trestného činu skrátenia veriteľa a druhý trestného činu sprenevery. V týchto konaniach náhradu škody proti žalovaným neuplatnil. Na pojednávaní 5. októbra 2006 uviedol, že škodu uplatnil 22. septembra 1999. Ide zjavne o už uvedené trestné oznámenie, ktoré bolo 22. septembra 1999 podané na Okresnú prokuratúru vo Veľkom Krtíši (č. l. 171 p. v.). V tomto podaní však nie je ani zmienka o tom, že by voči žalovaným uplatňoval náhradu škody, takže ho nemožno považovať za uplatnenie náhrady škody, ktoré by malo za následok spočívanie premlčacej doby.

Súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku uvádza, že žalobca sa v konaní ČVS: OÚV-858/10-BB-1999 pripojil s nárokom na náhradu škody 16. decembra 2004 a v konaní ČVS: OÚV-740/10-BB-1999 sa pripojil s nárokom 7. augusta 2002.

Žalobca na odvolacom pojednávaní uvádzal, že náhradu škody uplatnil hneď v prvom podaní v roku 1999 a potom ešte v roku 2002 a 2004. Údaj žalobcu o uplatnení v rokoch 2002 a 2004 sa tak zhoduje so skutkovým zistením súdu prvého stupňa. Ani odvolací súd po zopakovaní dokazovania obsahom častí fotokópie trestného spisu na odvolacom pojednávaní, nezistil, že by žalobca škodu v trestnom konaní uplatnil skôr ako v roku 2002, teda už po premlčaní práva. V spise sa síce ešte nachádza žalobcovo oznámenie o podozrení zo spáchania trestného činu, ktoré bolo doručené Krajskej prokuratúre v Banskej Bystrici

17. decembra 2001 (trestný čin sprenevery), ani v tomto oznámení však nie je zmienka o tom, že si žalobca uplatňuje náhradu škody. Navyše toto podanie bolo urobené tiež až po uplynutí premlčacej doby (22. septembra 2001).

Vychádzajúc z uvedeného aj odvolací súd dospel k záveru, že i keby bola inak žaloba žalobcu v tejto časti opodstatnená, uplatnené právo mu súd nemohol priznať. Právo bolo uplatnené po uplynutí premlčacej lehote, žalované sa dovolali premlčania a súd žalobcovi nemohol právo priznať. Z uvedeného dôvodu nepovažoval odvolací súd za potrebné skúmať, či je preukázaná zodpovednosť žalovaných, existencia škody a jej výška (obdobne rozhodnutie uverejnené pod č. 29/1983 Zbierky súdnych rozhodnutí a stanovísk). Za tejto situácie treba prisvedčiť súdu prvého stupňa, že znalecké dokazovanie na bezdôvodnosti žaloby nič nemohlo zmeniť a bolo by zbytočné. Preto ani odvolací súd nevyhovel návrhu žalobcu, aby doplnil dokazovanie znaleckým posudkom.

Tretím skutkom, z ktorého žalobca uplatňoval proti žalovaným náhradu škody je konanie resp. nekonanie žalovaných, ktoré spočíva v tom, že hoci im bolo známe, že spoločnosť bola už začiatkom roku 1999 predĺžená a mali podľa § 66g ods. 1 zák. č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ZKV) ako konateľky povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu, tak neurobili. Mali tým zapríčiniť situáciu, že spoločnosť nemala žiaden majetok, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávku žalobcu.

Ustanovenie § 66g ods. 2 ZKV ukladá osobám, ktoré sú v mene dlžníka oprávnené podať návrh na vyhlásenie konkurzu, povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu, ak dlžník – podnikateľ je nepretržite 60 dní v predĺžení. V mene obchodnej spoločnosti je oprávnený konať štatutárny orgán, ktorý je oprávnený aj na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu. Pri spoločnosti s ručením obmedzeným sú to konatelia spoločnosti. Ak uvedenú povinnosť nesplnia, zodpovedajú spoločne a nerozdielne za škodu, ktorá tým vznikne veriteľovi. Poškodenému veriteľovi v takomto prípade vzniká právo na náhradu škody priamo proti osobám, ktoré povinnosť stanovenú v § 66g ods. 1 ZKV nesplnili.

Tak ako pri druhom skutku sa premlčanie práva na náhradu škody aj v tomto prípade spravuje § 106 ods. 1 Obč. zák. Škoda sa premlčuje v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe, ktorá začína plynúť odo dňa keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

Nepodanie návrhu na vyhlásenie konkurzu je pokračujúcim skutkom a žalované sa ho prestali dopúšťať momentom, ako prestali vykonávať funkciu konateliek. Bolo to najneskôr 7. septembra 1999. Vzhľadom na mechanizmus vzniku škody v takomto prípade, sa čas vzniku škody nemusí zhodovať s časom, kedy malo dochádzať k porušovaniu právnej povinnosti žalovanými. Veriteľovi v uvedenom prípade vzniká škody momentom, kedy pokles hodnoty majetku zhorší postavenie veriteľa tak, že tým čiastočne alebo úplne zanikne možnosť uspokojenia pohľadávky veriteľa z majetku dlžníka. Zodpovedné osoby, za škodu zodpovedajú v rozsahu, ktorá je v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti. Podľa žalobcu spoločnosť bola v predĺžení už začiatkom roka 1999, čo vyplýva zo súvahy k 31. decembru 1998. Znamená to, že najneskôr ku koncu roka 1999 bol vznik škody, ktorý je v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti žalovaných dokonaný. Najneskôr uvedeným dňom začala plynúť objektívna premlčacia doba.

Tak ako pri predchádzajúcom skutku subjektívna dvojročná premlčacia doba začala plynúť dňom, kedy sa žalobca dozvedel o škode a kto za ňu zodpovedá. Ani tu na jej plynutie nemá vplyv právoplatnosť rozsudku, ktorým bola žalovanému priznaná čiastka 750 000 Sk. V pôvodne podanej žalobe žalobca náhradu škody z tohto skutku neuplatňoval. Urobil tak až podaním z 24. januára 2005 (č. l. 132), ktoré bolo súdu doručené na pojednávaní 26. januára 2005. Už k pôvodne podanej žalobe však žalobca pripojil súvahu za rok 1999, ktorou podľa textu žaloby preukazuje, že žalované priviedli spoločnosť do niekoľkomiliónovej straty a predali svoje podiely v spoločnosti bez majetku. Z uvedeného vyplýva, že žalobca už v čase podania žaloby 22. mája 2002 vedel o škode aj o tom, kto ju spôsobil. Od uvedeného dňa začala plynúť dvojročná premlčacia doba, ktorá uplynula 22. mája 2004.

Žalobca právo na náhradu škody na skutkovom základe vychádzajúcom z porušenia povinnosti žalovaných podať návrh na vyhlásenie konkurzu, uplatnil až 26. januára 2005, teda po uplynutí premlčacej doby. Keďže žalované namietali premlčanie, nemohol súd žalobcovi právo priznať. Tak ako u predchádzajúceho skutku, nepovažoval odvolací súd za potrebné skúmať, či je preukázaná zodpovednosť žalovaných, existencia škody a jej výška.

V súvislosti s konkurzom považuje odvolací súd za vhodné uviesť, že neobstojí názor žalobcu uvedený v odvolaní, že predtým ako mu bola súdom priznaná pohľadávka nemohol proti spoločnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu. Zákon o konkurze a vyrovnaní umožňoval podať návrh na vyhlásenie konkurzu každému veriteľovi bez ohľadu nato,

či je jeho pohľadávka tzv. judiciálna alebo iná (bežná). Až zákonom č. 520/2005 Z. z. účinným od 15. decembra 2005 bol zmenený § 4 ods. 5 ZKP tak, že návrh na vyhlásenie mohol podať len veriteľ s pohľadávkou uznanou dlžníkom na listine s úradne osvedčeným podpisom dlžníka alebo doložená právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu. V prípade podania návrhu na vyhlásenie konkurzu mohol žalobca navyše sporným úkonom odporovať podľa § 15 ods. 1 ZKV a žiadať, aby súd určil, že dlžníkove právne úkony, ktoré ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu, ako konkurznému veriteľovi právne neúčinné.

Dôvodom na zmenu alebo zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa nie sú ani procesné pochybenia, ktoré žalobca vytyka súdu prvého stupňa. Účastníci konania majú právo, aby pred rozhodnutím mohli zhrnúť svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci (§ 118 ods. 4 O. s. p.). Ako vyplýva zo zápisnice z pojednávania, účastníci pred rozhodnutím takúto možnosť mali. V zásade väčšia časť prednesov účastníkov na pojednávaní 1. júla 2010 má charakter hodnotenia prednesov druhej procesnej strany, hodnotenie vykonaného dokazovania a právnej stránky veci. Naproti tomu súd nemá povinnosť pred rozhodnutím oboznámiť dôkazy, vykonané počas celého pojednávania, hodnotiť ich ani účastníkom oznamovať predbežné závery, ktoré z nich urobil. Ak súd pojednávanie odročuje bez rozhodnutia vo veci, musí na nasledujúcom pojednávaní len stručne oboznámiť obsah prednesov a dôkazov výsledky prípravy pojednávania v období medzi pojednávaniami len v takom rozsahu, aby bola zabezpečená kontinuita medzi jednotlivými pojednávaniami. Neznamená to, že musí oboznámiť s priebehom všetkých predchádzajúcich pojednávanií. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa v uvedenom smere neporušil procesný predpis a žalobcovi svojim postupom neodňal právo konať pred súdom.

Ďalšou procesnou chybou, je podľa žalobcu skutočnosť, že vo veci rozhodla vylúčená sudkyňa. Dôvody, pre ktoré sudkyňu považuje za vylúčenú podrobnejšie uviedol v námietke zaujatosti sudkyne z 2. júla 2010, teda po rozhodnutí súdu. Námietka zaujatosti je procesným prostriedkom, ktorým môže účastník konania dosiahnuť, aby bol zaujatý sudca vylúčený z rozhodovania vo veci. Je zrejmé, že tento cieľ možno dosiahnuť len do momentu rozhodnutia vo veci. Sudca, ktorý vo veci rozhodol, už nemôže byť z rozhodovania vylúčený. Samozrejme to neplatí ak bolo rozhodnutie súdu zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Bez ohľadu nato, či bola zaujatosť sudcu (presnejšie dovolávanie sa skutočnosť, pre ktoré je sudca z pojednávania a rozhodovania vo veci vylúčený) namietaná

do rozhodnutia vo veci, skutočnosť, že vo veci rozhodol sudca u ktorého sú dôvody pre vylúčenie (§ 14 O. s. p.) je vadou konania, ktorá zakladá dôvodnosť odvolania (§ 205a ods. 1 O. s. p.).

Žalobca okrem už uvedenej výčitky, že súd nevyhovel jeho žiadosti, aby bol oboznámený s dôkazmi, ktoré boli v konaní predložené, v námietke zaujatosti uviedol, že sudkyňa na poslednom pojednávaní nezaprotokolovala jeho výpoveď tak, ako ju urobil a opravila ju až po jeho opakovaných námietkach. Naproti tomu výpoveď zástupkyne žalovaných zaprotokolovala inak – priaznivejšie ako v skutočnosti odznela. Na pojednávaní 4. mája 2010 mu sudkyňa nedovolila počas pojednávania vystúpiť s tým, že sa bude pýtať jeho zástupcu a ak bude chcieť vypočuje ho ako svedka. Je to nerovnaký prístup sudkyne k účastníkom, ktorý svedčí o jej zaujatosti.

Sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, účastníkom alebo ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti. Dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach (§ 14 ods. 1, 3 O. s. p.).

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že jedinou skutočnosťou, ktorá môže byť dôvodom pre vylúčenie sudcu je pomer sudcu k účastníkom (resp. ich zástupcom) alebo vzťah k prejednávanej veci. Predpokladom je taký vzťah osobného záujmu sudcu vo veci alebo taký jeho osobný vzťah k účastníkom konania, či ich zástupcom, ktorý by i pri všetkej snahe o nestrannosť mohol ovplyvniť objektívny postup sudcu v konaní a pri rozhodovaní. Vylúčenie sudcu podľa § 14 O. s. p. je výnimkou z ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi. Preto môže byť sudca z prejednávania veci vylúčený len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré mu zjavne bránia rozhodnúť vo veci nezaujato a spravodlivo.

Sudkyňa JUDr. Dibdiaková vo vyjadrení k námietke zaujatosti uviedla, že nemá pomer k účastníkom konania, ich zástupcom ani k veci samej a vo veci sa necíti byť zaujatá. Sám žalobca na odvolacom pojednávaní uviedol, že nevie o žiadnom konkrétnom vzťahu sudkyne k nemu, žalovaným ani k veci samej.

Žalovaným uvádzané okolnosti sa týkajú postupu namietanej sudkyne v prejednávanej veci. Takéto skutočnosti nemôžu byť podľa § 14 ods. 3 O. s. p. dôvodom vylučujúcim sudcu

z prejednávania a rozhodovania vecí. Nemožno vylúčiť, že postup sudcu v prejednávanej veci môže byť motivovaný alebo prejavom jeho pomeru k účastníkom alebo k veci. Z obsahu spisu však k takémuto záveru nemožno dospieť. Sám žalobca v námietke zaujatosti uvádza, že po jeho námietke o nesprávnej protokolácii jeho výpovede (nešlo však o výpoveď ale o prednes) ju sudkyňa opravila. Ak bol prednes zástupkyne žalovaných (tiež nešlo o výpoveď) protokolovaný nesprávne, mal žalobca možnosť nesprávnu protokoláciu namietať. Za prejav zaujatosti nemožno považovať ani postup keď na pojednávaní 4. mája 2010 sudkyňa kládla otázky len zástupcovi žalobcu a nie samotnému žalobcovi.

Odvolací súd preto nepovažoval sudkyňu, ktorá vo veci rozhodla za vylúčenie a odvolanie v tomto smere za dôvodné.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že súd v odôvodnení rozsudku na str. 28 uviedol nepravdivé tvrdenie, že Ing. B. aj navrhovateľ vo svojich výpovediach potvrdili, že doklady o poskytnutí pôžičky boli sfaľšované a zmluva o úvere nebola schválená valným zhromaždením ide zrejme o nie celkom presnú formuláciu. Potvrdenie aj výpoveďou žalobcu sa zrejme týka len skutočnosti, že úverová zmluva nebola schválená valným zhromaždením a nie je falošnosť dokladov o poskytnutí pôžičky. Odhliadnuc od uvedeného, skutočnosť či doklady o poskytnutí 750 000 Sk boli pravé alebo falošné, bola pre skutkové a právne závery odvolacieho súdu nepodstatná.

Žalobca žiadal napadnutý rozsudok zrušiť v celom rozsahu, teda aj v časti, ktorou súd prvého stupňa zastavil konanie o návrhu na zmenu žaloby z 24. januára 2005. V odvolaní však žiaden dôvod, pre ktorý by mala byť nesprávna aj táto časť rozsudku neuviedol. Keďže dôvodom pre zastavenie konania v tejto časti bolo späťvzatie návrhu žalovaným, považoval odvolací súd rozsudok aj v tejto časti za správny.

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa, i keď čiastočne z iných právnych dôvodov, ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p., potvrdil.

Tým, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, stala sa námietka zaujatosti bezpredmetnou, pretože už vo veci namietaná sudkyňa konať nebude. Odvolací súd preto konanie o námietke zastavil.

Žalované mali v odvolacom konaní plný úspech, preto majú podľa § 224 ods. 1, v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. právo na náhradu trov konania. Trovy žalovaných pozostávajú z trov právneho zastúpenia advokátom. Advokátovi patrí odmena za 3 úkony právnej pomoci za zastúpenie každej zo žalovaných po 403,34 eur (dva úkony za účasť na odvolacom pojednávaní trvajúcim viac dve hodiny - § 14 ods. 1 písm. c) vyhl. č. 655/2004 Z. z. a jeden úkon za vyjadrenie k odvolaniu). Keďže išlo o spoločné zastúpenie dvoch osôb, základná odmena sa znižuje o 50 %. Ku každému úkonu patrí podľa § 16 ods. 3 tarify paušálna náhrady výdavkov 7,21 eur za úkon uskutočnený v roku 2010 (vyjadrenie k odvolaniu) a 7,63 eur za úkony v roku 2012 (odvolacie pojednávanie), spolu 1 232,49 eur. Keďže zástupkyňa žalovaných je registrovanou platiteľkou DPH, odmena sa zvyšuje o 20 % (246,49 eur) na 1 478,99 eur.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

V Bratislave 24. apríla 2012

JUDr. Peter Dukes, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lucia Blažíčková